

Elisenda Pineda, relatora de la Festa Major de Blaus i

[+](#) [1]

Elisenda Pineda, relatora de la Festa Major de Blaus i Blaus 2025

L'Elisenda Pineda, guionista i actriu de formació, és l'encarregada d'escriure el Relat de la Festa Major 2025.

La primera oportunitat professional li va arribar a Urbe TV on va presentar, juntament amb Xavi Canalias, el programa musical "Zona Urbana". Després d'això va arribar "El salt de l'àngel" a TV3 amb l'Àngel Llàcer. A la ràdio hi arribà de la mà d'en Vador Lladó al "Fricandó Matiner" de RAC105. A partir d'aquest moment, la seva carrera s'ha desenvolupat en diversos mitjans estatals i autonòmics.

Actualment, col·labora al "Matí de Catalunya Ràdio", a "Les Dones i els dies", i a "L'Altaveu" de TVE i compagina la seva feina de guionista amb diferents formats per 3Cat.

Podreu trobar el relat de la festa els dies 24, 25, 27 i 29 d'agost i l'1 de setembre al web de blausiblaus.cat i imprès en paper al vestíbul de l'ajuntament.

Primer relat de la Festa Major de Blaus i Blaus 2025. DIUMENGE 24 D'AGOST DE 2025

Aquest primer relat que em dispenso a perpetrar i que els afamats lectors granollerins (em consta) devoraran com si fos un rajol acabat de sortir del forn, no és més que el tret de sortida d'un quadern de bitàcola festiu i compromès.

Us he de confessar que, com alguns dels meus companys, a Granollers hi vaig ser poc i malament a principis de segle XXI. Servidora tenia cert coneixement a l'hora d'iniciar una nit de divendres, però el perdia a mesura que anava ingerint tota mena de begudes tropicals que empenyien a la improvisació i en deixar-se anar.

En una d'aquestes nits, no em feu dir com, em vaig trobar a la Porxada valorant positivament la seva arquitectura i preguntant als aborígens per algun pub-bar-discoteca-lloc de mala mort on anar a omplir el dipòsit de la felicitat immediata.

Aquest és tot el record que conservava de la vostra ciutat. Fins ahir.

A les deu del matí tenia una cita per passar una jornada sencera amb la colla dels Blancs. Servidora no condueix i, per tant, la meva mobilitat depèn exclusivament de la marededéu de la RENFE. Avui tinc sort i anem a l'hora!

Constato que el malnom de Granolleig no és perquè sí, però tampoc posaria la ciutat en un podi de lletjor. Vagin a Figueres, passin per Manresa i rubriquin a Tortosa i ja m'ho diran.

A la Roca Umbert m'hi esperen els Blancs. El primer acte és una cercavila i em fa manta il·lusió. Tot el que siguin gralles, faixes, espardenyes de set vetes i figures de 80 quilos que ballen amb un estil que demana a crits un massatge d'osteòpata, m'agrada.

Em rep la Montse Garriga que fa de tot i és a tot arreu (jo diria que n'hi ha més d'una), i em presenta els que seran els meus companys de festa. Gent jove, neta, compromesa i amb una certa ressaca per culpa d'un allioli txernobilístic ingerit la nit anterior i que encara remenen a la formigonera que tenen per estómac.

La Montse m'explica que aquesta festa és genuïna, original, no n'hi ha dues. Me'n relata l'origen, la rivalitat, la cosa en si. Al costat del local dels Blancs, el dels Blaus. Entenc que hi ha certa cordialitat, germanor, *fair play*. De cop, algú em fa entrega de la samarreta dels Blancs i m'expliquen per què hi ha estampat un garfi al pit. Enguany han basat la seva festa en un fil conductor: els pirates. Sembla fet expressament! Servidora és premianenca i la nostra Festa Major es basa en l'atac dels pirates a la nostra ciutat.

M'expliquen que el dia acabarà amb una adaptació de *Mar i Cel* que faran de nit a la Porxada. Un altre pessic al cor: ells no ho saben, però servidora va decidir cursar estudis d'Art dramàtic gràcies a Dagoll Dagom.

AMOR.

Comencem el desembarcament de la tripulació blanca amb els Gegantons. A banda i banda, corren esperitats cinc mainades a bord de cinc Espurnes, les filles de la Guspira. Arribem a la Porxada on ballen els Gegantons i la canalla pica de mans. Aleshores es perpetra un acte que havia quedat sepultat en un oblit latent i que han recuperat per donar feina als adolescents: el Despertar de la Cuca, una bèstia que surt de l'Ajuntament com si despertés d'una hibernació eterna. La bèstia és reeixida i se celebra amb actuació i lluïment de la Guspira i els Encenalls, la colla dels més menuts que ballen amb agilitat pirotècnica.

Focs artificials a l'ajuntament i orxata amb fartons per *tutti quanti*. Me'n posi un got.

Els bons amics Blancs em diuen que aquí no s'hi ha de veure res més, que anem a conèixer Les Guapes. Les Guapes són unes senyores estupendes que han entrat a la conga de la maduresa amb envejable desplegament energètic. Les anem a trobar a una de les places de la ciutat on estan acabant de penjar les garlandes. Només arribar les trobo al voltant d'una taula celebrant l'aniversari d'una d'elles i remullant amb un Parxet DO Alella. Quines senyores! Quin ram!

El cava ens obre la gana i hem de fer cap a dinar amb la junta. Soc testimoni de la reunió per valorar els actes perpetrats i projectar amb màxima professionalitat els que vindran. Treuen unes llibretes a les que han batejat amb el nom de bíblies on tenen diverses taules excel impreses amb font -5 amb tots els actes i les responsabilitats de cadascú. No entenc com no s'hi perden, amb tantes coses. Cadascun d'ells és enllaç d'altres colles de Blancs. Hi ha tantes colles com perfils de gent que hi treballa. Parlen a la vegada, però s'entenen.

Després em fan entrega d'un cofre amb tots els objectes que em caldran per passar una bona festa. A dins, un mocador dels Blancs que em poso automàticament i que provoca un crit de terror entre els presents. Es veu que, fins que no hi ha el Repte, posar-se el mocador és símbol de malastruc.

Mitja hora de descans i de pet cap a la recerca de les persones que han de guanyar una gimcana passada per aigua per ser remulladors oficials el dia del Correaigua. Primer és el torn de la mainada que passen per piscines i inflables mentre uns descreguts els mullen a cop de mànega des de les "genies". Salten, esquiven, rellisquen, s'aixequen... ho fan francament bé.

Després arriba el torn dels adults i és ben bé que la pèrdua de dignitat va directament lligada als anys conquerits. Hi ha gent que gairebé es rebenta la boca, d'altres que s'hi deixen mitja pell o el bo d'en Canudas que porta les ulleres a l'alçada de la barbeta i va ensenyant mitja guardiola mentre fa la croqueta a l'últim inflable. Fins ara, el millor moment de la festa!

Després d'aquesta experiència aquàtica ens dirigim al Correbars. En Canudas torna a aparèixer en escena i m'empeny a ingerir un suc infecte d'una cabra que només treu mala llet. No bevia un beuratge igual des que a principis de segle XXI vaig aplaudir l'arquitectura de la Porxada.

Es fa tard i arriba el moment de *Mar i Cel*. Els amics Blancs m'asseuen a primera fila, al costat esquerre els germans Miralles i a la dreta... Canudas, un altre cop?

Comença l'espectacle, aquelles notes del Mestre Guinovart que ara fa sonar la Marta. Carai, que bé que sona, això! Surten els actors i les actrius i VERGESANTA, QUÈ ÉS AIXÒ? El «barco» és de veritat, l'han fet ells, amb tot luxe de detalls: a la proa hi han posat el cap de la Guspira, l'escut de Granollers a la popa, veles, xarxes, notes, Blancs... quina gran adaptació, quina posada en escena, quina remoguda de sentiments! Ara faria un relat cursi perquè a fe de Déu que em queien les llàgrimes a raig, però AIXÒ és més que una festa, és un exercici de generositat absolut.

Aquest dia ha estat un regal, m'enduc amics i alegria. I un pessic blanc al cor, ara hi poso la nota cursi, ja em dispensaran.

Granollers, 24 d'agost de 2025

Segon relat de la Festa Major de Blancs i Blaus 2025. DILLUNS 25 D'AGOST DE 2025

Segona plana al quadern de bitàcola. Primer diumenge de Festa Major.

Ahir la vau fer grossa.

Aixeco persianes a la Fonda Europa amb una rateta que em rosega els budells perquè he d'escriure el meu primer relat. No sé pas si l'acollida serà bona i m'hi repenjo una mica. La Montse Garriga no posa gens de pressió i em dona marge per explicar el meu bateig blanc.

Entrego la feina i decideixo sortir a voltar, aviam què.

L'objectiu és fallit quan, sortint de la Fonda, sento algú que crida des d'una taula: Elisenda!

L'Ada Parellada dina amb l'Adrià i l'Elisabet, uns companys periodistes que preparen una peça fantàstica sobre la ciutat i la seva festa. Em sumo a l'aplec gastronòmic, l'Ada ens explica la història dels de casa i surto amb aquella sensació de pertànyer una mica més a Granollers, centre neuràlgic de la festa durant aquesta última setmana del mes d'agost.

Després de dinar m'esperen a l'ajuntament, però abans passo per la Porxada a saludar els Blancs. Dissabte els vaig prometre que aniria a concerts i els engranatges rovellats del meu esquelet no m'ho van permetre. És que no em voldran ni les Guapes, a aquest pas!

Després de saludar quatre Imbècils i escoltar atentament el pla que m'espera per part de la Jèssica, em presenten en Pep Callau. Va mig uniformat i servidora, a qui ja li suen fins i tot les genives, pensa que el pobre Pep deu estar al límit de la liquació. Però és un professional i aguanta com una bèstia de l'entreteniment sota el bat de sol. Això no es paga amb quartos, Callau!

Recepció a l'Ajuntament. El teniu molt maco, molt polit, racons nets i sòcols lluent. S'agraeix que et rebin en llocs així. Quatre fotografies per immortalitzar la trobada amb la Judit i la Nerea, les relatores gràfiques d'enguany, rajols i cava per fer-ho tirar avall. Després del dinar a la Fonda i el berenar a l'ajuntament, em tiben les costures. Millor. Caldrà agafar forces pel que vindrà!

Amb l'Alba i la Vanesa sortim a fer carrer. Comença la Cercavila i jo espero veure-hi gegants, capgrossos, gralles i, com deia la Trinca, gent amb el cap petit perquè se li ha encongit! Res de tot això.

La Cercavila de diumenge és un ventall de demostracions artístiques i desplegament d'habilitats que s'acosta més a una nit tronada de Carnaval que a una passada de Festa Major. Hi ha més gent que a Port Aventura un quinze d'agost.

Atenció que això és gros: primer contacte amb la Colla dels Blaus. Quedo absolutament rendida a la dolçor dels Draquets i conec els McHagum. Tinc l'oportunitat de xerrar dos minuts amb en Manel, honorífic representant d'aquesta colla de cuixa ferma. Van vestits d'escocesos i em genera molta curiositat saber com resoldran la posada en escena. La prèvia és magnífica! Abans de sortir a plaça i amb altíssimes dosis de dignitat, en Manel fa una arenga a l'estil Braveheart, sembla el rei Théoden de Rohan picant llances abans d'atacar els orcs a les portes de Minas Tirith: SOM A FUENLABRADA! NO ENS CONEIX NINGÚ!

Sens dubte, una estratègia psicològica sense fissures. Atiar les tropes convidant-los a una abstracció física només pot desembocar en èxit absolut.

I així és.

Surten a plaça amb garranyics i garranyecs de juntures, però fan una actuació digníssima rubricada amb aixecada de faldilles, és clar.

Cap a la carretera! L'Alba (que a banda de ser blanca és alcaldessa) i la Vanesa (que a banda de ser blava és regidora de cultura), m'agafen d'una orella i au! A viure l'ambient! Passem pel costat d'en Farras a qui estan enganxant una rasta que s'ha despenjat, veiem les Dones de Dena elegantíssimes i arribem a la corrua blanca que no ha escatimat en recursos.

Coincidim amb els Ganxets i no us ho creureu: el primer que enganxo és en Canudas. Em començo a preocupar.

Fan una performance meravellosa amb una adaptació de "La patata" de La Trinca i quan acaben s'acosten perillosament a servidora. Aquí on em veuen, soc una persona que gaudeix de la festa... des del balcó, un tipus d'individu humà a qui una conga espontània nascuda entre el sorbet de llimona i el pastís de noces en un casament li provoca altíssims nivells de terror. Doncs bé, els Ganxets veuen a bé fer-me caminar per damunt dels seus braços entrellaçats. M'hi resisteixo, però és impossible. M'hi empenyen com un tsunami, com el tiet torrat que t'agafa pel clatell i t'obliga a unir-te a la conga, l'invent de Satanàs. Caic de cul tres vegades i feina rai a aixecar-me de nou. Pateixo una mica, però he de reconèixer que també m'ho passo bé.

Després d'aquest episodi lamentable fem cap a la plaça. Allà hi estan arribant les Guapes i els Blancs toquen en directe. Són bons, aquesta gent. Acaben la Cercavila amb la Guspira i en Basser. Energia a dalt de tot i, de cop, calma tensa...

Em fan pujar a l'escenari perquè el bo d'en Callau em farà quatre preguntes. Que bonica és la Porxada des d'aquí, nois! Quin ram de ciutat, quin goig de gent! El que diem en Callau i jo no interessa gaire i ho entenem perfectament perquè això que fem és una distracció borda per fer temps i preparar el que vindrà després.

Em diuen que ara ve El Repte, un dels punts d'inflexió de la festa. El Repte no puntua però influeix. Em menjo les ungles de la mà dreta.

Treuen el precinte la Colla dels Blaus. La posada en escena és fantàstica: versos, coreografia i ganivets esmolats que passen per damunt dels nostres caps fent-nos la clenxa al mig. No haver viscut mai un acte com aquest; em porta a pensar que els Blaus han traspassat línies vermelles, però pregunto als Blancs i em diuen que ha de ser això.

Carai, com hi aneu.

Arriba el moment dels Blancs. Han de treballar més el verí i l'esmolada. Per bé que el seu discurs és conciliador i convida els Blaus a enfocar de nou la festa, han afluixat en vehemència.

No sé si és emocionant o si després d'això es ficaran els dits als ulls i s'estiraran els repelons els uns als altres. Ja ho descobriré.

Quan acaben els respectius reptes arriba el moment de la Guimbada. En Pep Callau sap el que es fa i em fa pujar a l'escenari. Això s'ha de veure bé. No te la trauràs del cap, em diu. I és ben bé que, granollerins i granollerines, feu posar la pell de gallina. Mocadors amunt i...

Visca els blancs, ei! ei! ei! ei! ei!
Visca els blaus, ei! ei! ei! ei! ei!
Blancs i blaus ara és l'hora d'estripar

Amics, quin goig poder estripar aquests dies amb vosaltres!

Tant és així que divendres no havia de venir i vindré. Segon dia al quadern de bitàcola i ja em pregunto què faré sense vosaltres quan tot això s'acabi.

Segur que trobarem una solució.

(He tornat a fer un final cursi. Què diria en Josep Pla si em llegís fent un arròs a la Fonda?)

Granollers, 25 d'agost de 2025

Tercer relat de la Festa Major de Blancs i Blaus 2025. DIMARTS 26 D'AGOST DE 2025

Tercera plana al quadern de bitàcola

Són tres quarts i mig d'una de la matinada. Avui he d'enllestir el relat abans d'anar a dormir perquè demà treballo.

Soc en una habitació de la Fonda Europa, davant de l'ordinador, abillada amb la samarreta de tirants de la Festa Major de Premià de Mar de l'any passat i uns pantalons curts que vaig comprar massa petits i em tallen la circulació. Ves que demà no em llevi amb les cames com dues mares de lluç escalfades al microones. Acosto el telèfon a la tauleta de nit per si he de trucar al 112. Del carrer m'arriba el sarau de la festa que no s'atura i penso que quin detall aquesta gent de la Fonda que m'han deixat un kit per poder dormir bé: antifaç i taps per a les orelles. Em dispo a introduir-los, amb joc de canell precis, dins dels pàmpols. No me'n surto. De quin material estan fets? S'abonyeguen i les orelles me'ls escupen. Vaig al bany i em manufacturo, amb paper de vàter, una sort d'inhibidors del so que tampoc fan cap efecte.

Com a persona que sustenta el títol d'hipocondríaca major a la Vila de Premià, acabo pensant que potser sí que hauré de trucar al 112, però no perquè em retirin a rosca uns pantalons que em van petits sinó perquè em treguin paper del cul de les orelles.

Em trec els taps i els pantalons. Ja he perdut mitja hora de son fent el ruc.

Per feina, Pineda.

Avui he fet el meu bateig Blau.

Na Laura Grau, estimadíssima camarada del món de l'audiovisual, relatora en cap de la Festa Major 2024, i més blava que l'aixella d'un barrufet, em va encoratjar que servidora es posicionés.

Després de ser acollida pel bressol Blanc, tenia clar que molt haurien de remar els Blaus per fer-me exercitar la sístole i la diàstole amb repicada de timbal.

Arribo a quarts de dotze al Ranxo Blavo, centre neuràlgic i quarter general dels Blaus on em rep na Irene, capitana de tropes blaves. Crec que no vaig tenir gaire bona entrada amb ella quan dissabte, a l'assaig de Mar i cel, li vaig dir obertament que els Blaus ho tenien perdut.

Arran d'aquest episodi temia una rebuda hostil, alguna escopinada a l'espardenya. Res d'això. No n'hi ha cap que em faci mal paper. Ens coneixem a poc a poc. Anem a dinar i començo a captar l'esperit blau. Em subratllen la proactivitat de cada colla, el zero intervencionisme per part de la junta, el concepte de gran família que han creat, la llavor... el sentimiento, en definitiva.

Conceptualment, entenc què em diuen, però anem al fato! Què farem, aquesta tarda? Comencem per visitar els companys de La Tribuna, ràdio de quilòmetre zero. Enginy afinadíssim, contingut excel·lent, frases rematades amb gol per l'escaire, crítica festiva i altíssima agilitat.

M'encanten, però no ens encantem.

Tornem al Ranxo on la faig petar amb una colla de persones que ronden els cinquanta. Estan asseguts en cadires plegables, a l'ombra, i em dic: aquests són dels teus, Pineda. Calculo que tenen altíssim nivell de deshidratació i m'hi uneixo.

De cop, faig un viatge al passat i torno a estar amb els meus amics punkies al pedrís de Can Manent de Premià l'any 96. Ens falten els «tres papers-dues boquilles» i les litrones, però són ells. Crestes amunt i ARA SÍ que ho entenc tot. Els Blaus venen d'aquí.

De lluny sento la sístole i la diàstole com repiquen.

De cop, apareix un home menut que no para d'apujar-se les ulleres nas amunt. És en Paco. La il·lustríssima alcaldessa em va dir que havia de parlar amb en Paco perquè m'expliqués d'on venia tot això de la Festa Major de Granollers. Ningú millor que ell, ho sap tot! Paco, d'on ve tot aquest bum-bum? I en Paco arrenca: del 1853!

Els amics punkies s'aixequen i em piquen l'esquena en senyal de suport.

En Paco explica moltes coses i totes interessants. I encara entenc més de què va tot aquest muntatge que engiponeu a finals d'agost.

Comença el bolo! S'ha organitzat un circuit de doma vegana. Com a concepte és estrany i, un cop posat en pràctica, també ho és. Es tracta d'enfilar-se en uns cavallets de fusta i esquivar una sèrie d'obstacles distribuïts al llarg d'un recorregut. Dinamitzen l'acte en Parera i la Mainou. En el parlament inicial en Parera té a bé interrompre la interessant conversa que mantinc amb en Paco per dir que servidora havia dit a la capitana de tropes blaves, el dia de l'assaig de Mar i cel, que els Blaus ho tenien perdut.

JA HA SORTIT!

No ha nascut Parera que em faci quedar malament. És per això que faig el circuit de doma vegana per fer-me perdonar. Perpetro una actuació lamentable. Trigo mitja hora a recuperar l'alè.

Na Irene, que no m'ha deixat en cap moment, em diu que anem a passejar. Ara és quan em

trenca les cames, em dic a mi mateixa. Contràriament, em porta a treure el cap pels diferents bolos blaus que s'estan fent. Anem al Pique de Gralles, als Torets i em porta a un lloc molt especial, un xamfrà que podria ser una cantonada qualsevol, però no ho és: hi penja una lona majestuosa, tota blava, on hi ha estampada una auca. És l'Auca dels Blaus. I, amics, quina plorera! Serà això, el sentimiento?

Amb l'esperit gronxat en un bressol de llavors, fem cap al Ranxo de nou. Arriba el moment dels Charritos de los Blavos, una demostració fantàstica de xirigota mexicana cantada en la llengua de Verdaguer molt ben reblada. Només hi he detectat un problema: s'ha fet una conga.

L'he vista venir quan ja la tenia al damunt, una mà desconeguda m'ha enganxat per una aixella i m'ha introduït en aquella cuca humana de gent fent passes, ara a la dreta, ara a l'esquerra, sense gens de vergonya. Una volta sencera a la plaça que m'ha fet demanar a na Laura Grau, que anava darrere meu, que em tragués d'aquell infern.

Per fer-me passar el mal tràngol, hem anat a la Gimcana nocturna organitzada per les Blanchirris. Hi havia joventut repartida per colles que anaven disfressades i que s'administraven tremendíssims mastegots per assolir un seguit de proves exitosament. No veia res tan divertit des d'allò de les Zamburguesas. Quin fart de riure! M'hi hauria quedat tota la nit si no fos perquè al Ranxo Blavo ens esperaven unes músiques estupendes: versions de cançons dels 80 i 90.

Així sí, reivindicant el pop i el rock dels que aleshores començàvem a veure'ns les orelles, d'una generació que va ser la primera a qui van dir "si estudies, triomfaràs" i ara fem malabarismes per poder pagar un habitatge, cuidant els nostres fills i uns pares que maltracta el sistema i a qui hem d'ajudar amb les poques mans que ens queden.

Però som aquí, amics Blaus. Fent Festa Major. Amb vosaltres he rigut, m'he engorilat, he plorat, he ballat i he entès que això que feu és sostenir una xarxa que és família.

Ja veurem què faig ara, Grau! La sístole i la diàstole són blanc-i-blaves!

Granollers, 26 d'agost de 2025

Quart relat de la Festa Major de Blancs i Blaus 2025 DIVENDRES 29 D'AGOST DE 2025

Quarta plana al quadern de bitàcola.

Després de quatre jornades inoculant-me blancsiblaus per via intravenosa, començo a notar els estralls d'aquesta festa que, per bé que reviscola l'esperit del més difunt, també passa factura física.

Em fa la sensació que després d'aquesta setmana hauré de fer cas a tots els anuncis que se'm disparen a instagram amb fastuosos assortits de suplementes per a senyores menopàusiques.

Estic trinxada. Tinc els ronyons com dues panses de Califòrnia i les cervicals em grinyolen. En definitiva, no m'aguanto els pets. Bo i així, torno a Granollers per compartir un dinar amb la tercera colla d'aquesta festa genuïna: els Imbècils.

Els Imbècils m'esperen a la Fonda Europa per dinar en estreta germanor, una germanor que ha sorgit amb els anys després de compartir muntatges i desmuntatges de barres, barrils d'Estrella i alguna arrambada tonta. Faig deu minuts tard i, quan entro al menjador habilitat

per aquest aplec de pencaires, ja hi són gairebé tots.

Aplaudeixen, fan soroll. Reviso els llocs que queden lliures i en trobo un a l'extrem de la taula. Casualment hi seuen alguns punkies d'aquells amb qui hauria compartit cigarretes amanides fa vint anys. M'hi assec, ens serveixen l'aperitiu i els Imbècils es desfermen: guerra de pinyols d'olives, de molles de pa, copes trencades, un mastegot sonor, quatre empentes, brindis, un rot de l'Aina i crits en contra del govern.

Gens decebedor, just el que esperava. I abans del primer plat! Quin medievalisme, amics! Jo hauria afegit un senglar a sobre la taula (prèviament cuinat) i hauria reblat amb migdiada festiva magrejant-nos els palpissos els uns als altres. Ens fan fora de la Fonda i hi ha una escampada que valoro molt positivament: no cal que ens fem gaire festes ni que allarguem el comiat. Sempre a favor de les bombes de fum i d'enllestir amb solvència, no cal fer papers que no toquen.

Em quedo orfe de diversió i faig cap a la Porxada on em recolliran la Montse i la Jèssica de l'Ajuntament.

No saben que vinc calenta d'orelles. Se m'entelen les ulleres. Procuro dissimular i adquirir un posat digne, però no me'n surto.

Quina vergonya. Avui que tornes a ser rebuda amb tots els ets i els uts a la casa gran...

Espero que no se'm noti, però les erres se m'enganxen al paladar i allargo les vocals innecessàriament. La Jèssica i la Montse em demanen quina salve vull fer i no entenc res. Com que no responc i les observo amb la mirada perduda, decideixen que faré l'última. Em posen en una fila, com les files de les analítiques. No m'hi resisteixo. Els que van davant meu premen un botó d'una capseta i automàticament es dispara un coet. Ah! La salve! L'últim coet el disparo jo, encertant amb dubtable precisió el botó número 21 de la capseta. PUM!

Comença la Cercavila! Veig passar els Gegants Grossos, la Plàcida i l'Esteve. Són molt guapos i porten les capes llueents i planxades, com ha de ser. També passen els Xics i la Vanesa (ai, Vanesa), m'agafa d'una orella i em porta a fer una aigua amb gas. A veure si revifo.

Però, "mi Vane", que no havíem de veure la Cercavila? Sí, però aquí no veuràs res! Aigua amb gas a cop de coll i pugem al balcó de l'Ajuntament. Hi ha una gentada de por, no s'hi cap. Sembla l'IKEA un

dissabte al matí. En Josep de protocol va boig. Ningú es vol perdre l'espectacle que es perpetrarà a plaça en pocs minuts. Agafar lloc al balcó és una feinada, tothom s'hi posa com un tetris i penso que, si el balcó fos ple d'Imbècils, hi hauria mastegots repartits als de primera fila que mai sabrien quins Imbècils dels de darrere els han propinat tremendíssima quantada just a sota l'orella.

El cas és que comencen els lluïments, acte oficial i oficiós. De cop, som en una festa major a l'ús, el toc tradicional que necessitava. Els Diables treuen un Sant Miquel que se les té amb Llucifer, al més pur estil Folch i Torres, surt la Granota i els Gegants Rajolers, balla el Colom fent punta-taló, ballen els Capgrossos a ritme de la Big Band de Granollers amb direcció impecable del Mestre Ventura i també ho fan els de l'Esbart Dansaire que han tingut a bé abillar-se com pinzells i fer una posada en escena acurada, ben saltada i amb la tradició que demana qualsevol festa major.

Veig la família AsturgOm entre la gentada, uns bons amics. En Jordi ha enfilat la Gina a coll i l'Alba porta l'Ainet. Ballen i piquen de mans. Ens enviem petons. Em cau la bava. I aquest és

el sentit de la festa, amigues! Compartir-la amb els de casa per sentir-la com a pròpia.

Arriba el moment dels Xics de Granollers que surten del fons de tot de la Porxada entrant a plaça amb un pilar que serveixen com una safata de maduixes amb nata. Aquí el teniu! En pocs segons ja són als peus del balcó d'on despengen una faixa i pesquen el pilar sencer, un a un, fins que tots són dalt. Extraordinari. Experiència altament emocionant, torno a plorar com una Magdalena, no fos cas que passi un dia a Granollers sense que em caiguin unes candeles de pam.

L'actuació dels Xics no acaba aquí. Per primera vegada aixecaran dos castells simultanis a plaça, una proesa que arribarà a bon port al segon intent. Aplaudiments a plaça, tothom està content però ai làs! Comença a ploure i ho fa just quan els Gegants han de ballar les Giravoltes.

La pluja ha estat capritxosa i s'ha carregat un acte tan significatiu com el de posar els mocadors als Gegants. Si hem de jugar així, és per agafar el Scattergories i fotre el camp. Ja em diràs què li costava a déu nostru senyor deixar-nos gaudir deu minutets d'aquesta delícia musical i performativa. No t'ho perdonarem, Tomàs Molina!

Acaba el sidral amb el Pregó dels Blaus interpretat per unes veïnes conciliadores que surten a dir-lo des dels balcons d'un edifici de la Porxada. To conciliador i acte reivindicatiu, com ha de ser un prego. S'entén tot perquè el diuen amb perfecta dicció i a ritme de mestres d'escola. Bona festa major per a tothom i fem cap dins, que en Josep de protocol ha disposat copes de cava i rajols.

Començo a sospitar que els granollerins només s'alimenten d'aquestes pastes contundents durant els nou dies de festa, per bé que n'hi ha algun que devia caure a la marmita quan era petit.

M'acomio dels presents perquè pateixo per la RENFE i torno a marxar carretera enllà deixant enrere un correfoc que crema i crema. Aquest me'l perdré, però avui divendres, penso ser a primera fila.

Si hem d'acabar la setmana amb condicions paupèrrimes i amb el fetge com una baieta de bar de carretera, l'acabarem!

Granollers, 29 d'agost de 2025

Cinquè relat de la Festa Major de Blaus i Blaus 2025 DILLUNS 1 DE SETEMBRE DE 2025

Cinquena i última plana al quadern de bitàcola.

Dijous vaig marxar amb un rau-rau, un tambor de fons, una remor inexplicable que em deia que havia de tornar i ho havia de fer fora dels dies pactats amb l'ajuntament. Una visita clandestina, vaja. Així que divendres vaig llogar una habitació a la Fonda i vaig aterrar amb el manso. De cop, la forastera es trobava fent de cicerone i vam passejar pel correfoc, vam córrer davant en Basser al Correaigua i vam ballar fins tard amb la Blaus All Star que es va marcar un "bolaco" digne d'orquestra Girasol.

L'endemà vaig haver de necessitar els beneficis que atorga una pomada fantàstica que es diu Ruscus Llorens i ibuprofè cada vuit hores. Aquest estat lamentable no em va permetre assistir a un dels actes que més ulls em feia: la Principal Blava. Una Festa Major no és Festa Major si no hi ha sardanes, si no se salta amb nostrat orgull amb risc de rebentar-se les ròtules. La dansa més bella de les que es fan i es desfan hauria d'haver estat, per genètica, un acte blanc, però ai las! Quin sorpasso artístic! Els Blaus treuen pit i s'apunten el "tanto" musical i catalanet com els que més. Ben jugat!

Les hauria ballat amb vosaltres, amics!

Aquests dies he pogut constatar que, per bé que Blancs i Blaus sou molt diferents i que proposeu actes molt propers al vostre ADN (cadascú fa el que sap fer), hi ha aquestes petites apropiacions culturals que donen coherència a una rivalitat que no s'adorm.

En sabeu molt!

Anem al gra!

Diumenge havia de venir directe al Concurs de Rajolers, però l'Andrea de La Tribuna em convida al programa.

Arribo a l'hora pactada i m'assec a fer una horeta de hihahaha amb els companys de La Tribuna. Són boníssims, no m'explico com no fan això tot l'any. I el més important: conserven l'agilitat mental i el ritme que demana la ràdio després de nou dies de Festa Major. Ho fan sense sonda ni res, eh?

Vaig a la Fonda a descansar una estona mentre a la tele brama el programa aquell d'uns bessons que et reformen la casa i te la deixen pitjor del que estava. Sona l'alarma abans que pugui tancar els ulls i cap al Palau d'Esports on he quedat amb la meva estimada Montse Garriga per viure el MOMENTUM d'aquesta festa.

Multitud de granollerins i granollerines acompanyen la cercavila i acudeixen en massa cap el Palau.

A dins, tot preparat per al concurs de rajolers. Tothom em diu que és la cosa més *freak* que veuré mai.

Fan la seva entrada els Blaus amb el seu rajoler en cap, en Miquel Locubiche. Té unes cames com dues columnes jòniques i penso que ha vingut entrenadíssim pel combat.

Després entren els Blancs. Han fet pujar en David Galí dalt del vaixell i irrompen amb l'Himne dels Pirates. Tota la carn a la graella.

Penso en els rajolers i la responsabilitat que tenen. Ara mateix no els hi canviaria el lloc, ni per la responsabilitat que tenen ni per la postura que han d'agafar durant el concurs: jo necessitaria tres pots de Ruscus Llorens.

Saludo convenientment un jurat format per homes i dones, en fastuosa paritat, que decidiran qui dels dos superherois de la rajola serà el guanyador. Són del Col·legi d'Arquitectes i Aparelladors, gent que la toca, que detecten amb un simple cop d'ull si aquella rajola t'aguanta bé o si té més defectes que la R2Sud.

Els rajolers i els bailos preparen piles de fang al terreny de joc i comença el concurs. Tres rondes de cinc minuts en què han d'elaborar diferents tipus de rajoles. Fins i tot aquí s'ensuma la genètica de cada colla: en Miquel les fa bé, però no hi ha un ordre mil·limètric a l'hora de col·locar les peces; en canvi, en David és curós en la presentació, tot ben arreglat, un treball sense fissures.

De cop, m'adono que això que feu no en té res, de *freak*. Al contrari. Hi ha dues persones fent rajoles, posant en valor l'artesanía que defineix aquesta ciutat, lluitant per representar les seves colles. I aquest acte tan atàvic i tan representatiu no es queda en una plaça, es pensa en gran i es porta a un Palau d'Esports on sis mil persones gaudeixen d'aquest moment.

Jo faria un canal de televisió només d'això: un Esport3 de la rajola.

Primera ronda blava, segona ronda blanca, empat i triomf blanc a la tercera ronda.

Aquest any el vent els bufa de cara, als Blancs!

Anem a sopar, però hem d'afanyar-nos perquè l'ajuntament i la Porxada ens esperen. Arriba el moment del VEREDICTE. Hi ha una calma tensa. Les dues colles esperen amatents la decisió del jurat, la plaça i l'ajuntament són a vessar. Veig en Josep Mora de protocol que torna a anar boig amb el cava i els rajols. Li deuen fer descompte, segur.

Tot preparat. En Pep Callau surt al balcó. Tothom fa silenci. Llegeix amb calma i arriba el moment. Aquest 2025 la guanyadora de la festa ha estat... la colla dels Blancs!

Es desferma l'alegria entre els Blancs i els Blaus accepten un segon lloc molt ben lluitat, què carai!

La Irene i en Quico fan els seus respectius discursos, en Quico s'acomiada de la capitania del seu vaixell i acaben intercanviant mocadors i segellant una bona amistat amb un petonàs als morros que passarà a la història d'aquesta festa.

I ara, què? Ara, a la plaça del Cony!

M'hi deixo caure amb la idea de no plegar molt tard, que tinc l'esquena trinxada i la ronyonada em demana matalàs. No me'n surto. Faig abraçades amb Blancs i Blaus, petons a dojo, la Jèssica em porta cervesa, estem tots tan contents! No puc ni vull marxar. L'Èric de Blancs, administrador de marxandatge, va mig torrat i fa pixar. No sé quantes vegades ens hem dit que ens estimem!

La marea blanc-i-blava em porta a la Porxada i allà es produeix una estesa de les dues colles, barrejats, asseguts a terra, trobant-se. Aquesta és la fi de festa: hereus i pubilles de cuixa ferma, esperit d'esbart dansaire, punkies de barri, fills de fàbrica, gent d'ordre, gent que estripa, gent de clatell net, granollerins i granollerines... Com hi heu anat! Quina Festa Major!

Desconeixia completament que a vint-i-set minuts de casa s'hi coïa aquesta comunió festiva tan intensa i bonica, sou un reducte extraordinari, els gals de l'imperi romà, sou propietaris d'una expressió cultural tan genuïna que no diré a ningú que existeix, perquè continuï sent vostra.

I colles, Blancs i Blaus, m'agafo a la perxa de *Mar i cel*. Hi ha un moment en què Saïd i

Blanca es confessen el seu amor i diuen:

El mar també està sol,
és fred i de cristall,
però reflecteix el cel
com un mirall.

I aquests també sou vosaltres. Sou mirall els uns dels altres. I com el mar i el cel, us trobeu a l'horitzó.

Marxo amb un nusset aquí dins que hauré d'anar desfent amb el pas dels dies. Sort en tinc que l'any que ve hi torneu. Si Déu vol i el físic m'ho aguanta, aquí em tindreu.

Marxo amb la Guimbada impregnada a l'hipotàlem i amb la roba xopa de suor i cervesa.

Com ha de ser.

Gràcies per tot, reis.

Ho recordaré sempre.

Granollers, 1 de setembre de 2025

// S'ha separat la Galeria d'imatges corresponent al uploader d'imatges propi del content type,
// dels "nodes reference" als continguts de "Galeria d'imatges" pre-existents. ?> // Uploader
d'imatges ?>
// "Nodes reference" a les Galeries d'imatges ?>

Documents adjunts

- [RELAT 1 \(24 d'agost 2025\)](#) [2]
- [RELAT 2 \(25 d'agost 2025\)](#) [3]
- [RELAT 3 \(27 d'agost 2025\)](#) [4]
- [RELAT 4 \(29 d'agost 2025\)](#) [5]
- [RELAT 5 \(1 de setembre 2025\)](#) [6]

comunicacio@ajuntament.granollers.cat

URL d'origen:<https://www.granollers.cat/relat2025>

Enllaços

- [1] https://www.granollers.cat/sites/default/files/pagina/2025/07/relatora_foto_elisenda_pineda.jpg
[2] https://www.granollers.cat/sites/default/files/pagina/2025/09/240825_primer_relats_fm25.pdf
[3] https://www.granollers.cat/sites/default/files/pagina/2025/08/240825_segons_relats_fm25_0.pdf
[4] https://www.granollers.cat/sites/default/files/pagina/2025/08/240827_tercers_relats_fm25.pdf
[5] https://www.granollers.cat/sites/default/files/pagina/2025/08/240829_quarts_relats_fm25.pdf
[6] https://www.granollers.cat/sites/default/files/pagina/2025/09/240901_cinquens_relats_fm25.pdf